Tomáš Dojčan

ŽIVOT MÔJHO OTCA, JANKA DOJČANA

Jedno pekné leto, rodičovská láska žiarila,
a 2.3.56 v Bratislave, hviezda sa im zrodila.
Rodičia mu po otcovi meno Janko dali,
so sestrami z neho veľkú radosť mali.

A tak sa začal, jeho život krásny,
krátko Vám ho opíšem, v tejto mojej básni.
Už nikdy, mu ju nebudem môcť dať,
a preto mu ňou chcem, takto aspoň úctu vzdať.

Detstvo ubehlo, a škola volala,
mladému chlapcovi, voda učarovala.
K srdcu mu prirástlo, pádlo a loď,
niečo mu vravelo, „Touto cestou choď“!

Pri vode stretol, úžasných ľudí,
vždy im pomáhal, na to bol hrdý.
Mladý chalan, kopec bláznovstiev robil,
jedným skokom do vody, hlavu si rozbil.

K srdcu mu prirástla, španielska gitara,
svojim kamarátom, večer pri ohni vyhráva.
Na svojom tele, stále tvrdo makal,
vo vodnom slalome, ho nejeden úspech čakal.

Okolo seba, stále dobrá nálada,
skvelá vodácka partia, tak sa povráva.
Veľkých ľudí, pri práci sledoval,
rýchlo sa učil, neskôr ich nasledoval.

Jedného dňa, stretol devu krásnu,
o živote ešte nemal, predstavu jasnú.
Dvaja krásni chlapci, sa im zrodili,
aj oni po chvíli, v loďke jazdili.

Mladá rodina, byt v Petržalke dostali,
no aj tak sa vždy, k Dunaju ťahali.
Tatko žil pre slalom, to sme všetci vedeli,
často krát na preteky, spolu sme chodili.

Krásne detstvo, pri vode sme mali,
s vodáckymi deťmi, na indiánov sa hrali.
Otec zatiaľ pri vode, študoval trať,
aby svojim zverencom, trénerské rady mohol dať.

Okrem trénerstva, jazdil aj na Pieniny,
na plťke turistom, vykresľoval dejiny.
Turisti sa hrnuli, mali s ním pohodu,
vždy si ctil pravidlá, zásady a dohodu.

Ako čas letel, skúsenosti naberal,
okolo seba, vždy príležitosti vyzeral.
Keďže mal víziu, a vodákom ju chcel dať,
rozhodol sa, veľkým funkcionárom stať.

V koryte rieky, Dunaj sa vlnil,
Janko v čele zväzu, svoj sen si plnil.
Driny sa nebál, šediveli vlasy,
vodný slalom zažíval, svoje zlaté časy.

V Čunove, sa nový kanál staval,
pamätám si, ako ma na stavbu zo školy brával.
Predstava divokej vody, ma láka,
bolo to dielo, veľmajstra Cibáka.

V lodenici riadil, aj mnohé brigády,
viackrát však bol, aj súčasťou Olympiády.
Podporoval športovcov, zlepšoval im podmienky,
aj zlatí bratia, majú naňho spomienky.

Medaile sa vodákom, na krk vešali,
Tatkovi zas za prínos, ocenenia dávali.
Nemal rád doping, vyznával hodnoty,
vždy chodil s úsmevom, do svojej roboty.

Po skončení v slalome, pustil sa do boja,
Antidopingovú agentúru, z výboru vytvoria.
Novej funkcii, sa veľmi tešil,
zase pomáhal, aby sa šport zlepšil.

Vždy sa rád s ľuďmi, pri vode rozprával,
viacerým z nás, svoje múdrosti rozdával.
Pozorne počúval, vždycky rád pomohol,
nič za to nečakal, srdcom sa rozhodol.

Na ceste životom, novú lásku stretol,
na Záhorí na relax, výhybku prepol.
Užíval si záhradu, cestoval na východ,
kamarátom neraz, vyzváňal na príchod.

Dlhoročné priateľstvá, to bolo jeho,
postupne sa z neho stával, spokojný dedo.
Vnúčik mu v dielničke, vždy všade snoril,
s úsmevom na tvári, s ním vždy niečo tvoril.

Vnúčatá miloval, v krbe si kúril,
nohy pri ňom vykladal, na krížovky žmúril.
Občas si zabrnkal, s gitarou v náručí,
užíval si pohodlie, v teplúčku papučí.

Neustále rozmýšľal, čo so svojim dvorom,
v mojom srdci ostávaš, navždy skvelým vzorom.
Spomínajme na Janka, len s úsmevom na tvári,
pri pohľade do nebíčka, jeho hviezda zažiari.

Janko náhle odišiel, na ten druhý breh,
ja si budem pamätať, na ten jeho smiech.
Síce ho už nevidím, je však stále s nami,
čas postupne vylieči, všetky naše rany.

Ďalší anjel pribudol, asi ho tam treba,
aby na nás dohliadal, z nádherného neba.
Aby nás vždy chránil, za každým rohom,
spoločne sa lúčime, posledným ZBOHOM.

Mám ťa rád Tati.